

[Ministeren for offentlige arbejder]

hvordan tør man så sætte det i gang i gode tider? For hvis det er på 8–10 års sigt, er der kun én ting, der er sikkert, og det er, at konjunkturen vil have svinget enten i byggeperioden, anlægsperioden, eller i den første del af ibrugtagningsperioden. Det vil sige, at så kunne man aldrig indskibe sig i noget langsigtet, fordi konjunkturerne nu engang har det med at svinge. Sådan kan man naturligvis ikke lægge bånd på sig selv. Heldigvis har medlemmer af dette ting tidligere, bl.a. i året 1932, som virkelig var et krisear i Europa og i Danmark, mandet sig op og overvundet denne tvivl om, hvorvidt vi nu havde råd, fordi man var overbevist om – som Neergaard også er citeret for i min artikel i Berlingske Tidende i dag at sige – at er det samfundsmæssigt gavnligt, så er det ikke den aktuelle økonomiske situation, der skal være afgørende for, om det sættes i værk eller ej.

Jeg kan ikke nå at komme hele vejen rundt, men skal kun sige tak også til hr. Steffensen. Jeg tror, jeg har svaret ham på hans væsentligste betænkelighed, som var den, at der ikke bør spares på aktuelle sociale udgifter for at få denne bro. Det er jeg helt enig med hr. Steffensen i, men jeg mener altså lige i mit svar til hr. Svend Erik Hovmand at have vist, at det bør der naturligvis heller ikke være tale om. Der er ikke direkte sammenhæng mellem disse ting.

Hr. Ole Henriksen spurgte mig om broen over Øresund – undskyld, fast forbindelse, det behøver ikke at være en bro, naturligvis. Jeg er en tilhænger af så at sige enhver fast forbindelse . . . (*Munterhed*). Ja, ja, også i den forstand, som de ærede medlemmer med det samme var kvikke nok til at opfatte det i – det var en ufrivillig morsomhed. Jeg mener – det har jeg vist sagt tidligere – at kan vi komme hurtigere frem, personer og varer mellem hinanden, til hinanden, måske af og til også fra hinanden, så er det kun en fordel, og jeg vil meget gerne have syet Øresund sammen og sammensvejse forlovelsen lidt mere med svenskerne, end tilfældet er nu.

Det er korrekt, som hr. Ole Henriksen oplyser, at flere talere på Nordisk Råds session nævnte denne sag. Det er min dybe overbevisning – og det er en af de mange yderligere bevaeggrunde, der kan nævnes for nødvendigheden af at bygge Storebæltsforbindelsen – at vi ikke bør få en fast forbindelse til Sverige, til Skandinavien, før vi har syet vore

egne hovedlandsdele sammen. Jeg tror, det er folketingets opfattelse. Det har det været tidligere, og det tror jeg stadig det er.

Måske kan dette argument animere hr. Ole Henriksen til alligevel at overveje på en eller anden måde at støtte en Storebæltsforbindelse, når tiden altså er inde, når undersøgelserne er forelagt. Hvis de viser det, som jeg håber de vil vise – men det står åbent – så kan jeg måske også få støtte hos hr. Ole Henriksen.

Jeg ved da godt, at det var Aksel Larsens hovedkongstanke, at vi skulle have broen over Øresund, og det vil hr. Ole Henriksen gerne vise sig som en værdig arvtager til. Lad os også få den, og lad os også få den ned til Vesttyskland. Lad os komme hinanden nærmere, ikke for at komme hinanden meget mere ved – det har vi slet ikke tid til, det kan vi slet ikke nå at overkomme, vi har jo så mange, vi kommer så meget ved – men fordi det er økonomisk og kulturelt hensigtsmæssigt.

I dette spørgsmål er jeg altså enig med hr. Sønderby, som jeg også siger tak for hans indlæg. Jeg kan bekræfte over for ham, at der i hvert fald i mine overvejelser ikke indgår tanken om en biltogstunnel, men bortset fra det skal de undersøgelser, der nu skal foretages, naturligvis være så frie, så objektive, så ubundne som overhovedet muligt.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00

Mødet udsat kl. 11.53

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

J. K. Hansen (S):

Jeg skal ikke forlænge denne debat mere end højst nødvendigt, men der er et par ordførere, der fortjener at få en kommentar med på vejen.

Der er holdt indtil flere radikale taler i dag i hvert fald af firkløverpartierne. De har faktisk haft det lidt svært, og jeg forstår godt hr. Svend Erik Hovmands lidt frysende fornemmelse i nattefrossten ud fra den »klare